

**עפ"א 54513/01/24 - אבראהים בדארנה נגד ועדת מקומית לתוכנו
משגב**

בבית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעורוים פליליים
13 פברואר 2024

עפ"א 54513-01-24 בדארנה נ' ועדת מקומית לתוכנו משגב

בפני כב' הנשיא רון שפירא	מערער	נגד	משיבה
아버אהים בדארנה ע"י ב"כ עו"ד ד"ר קיס נاصر ועו"ד נסירן ابو עסלה			
ועדה מקומית לתוכנו משגב			

החלטה

לפני בקשה רשות ערעור על החלטת בימ"ש השלום בעכו (כב' השופט וויליאם חמץ) מיום 14.01.24 בתיק בצה"מ 22-09-39066, במסגרת נutter בימ"ש קמא לבקשת המשייה מיום 27.09.23 להארכת מועד ביצוע צו ההရישה.

הרקע לערעור והחלטתו של בימ"ש קמא:

כפי שצין בימ"ש קמא בהחלטתו שבندון, ראשית ההליך בבקשתה מעת המערער לbijtol צו הרישה מנהלי שנitin ביום 14.09.22, לפיו ציווה מהנדס המשيبة להרים גדר בגובה 2 מטרים, עשוי עמודים ורשת, שהוקמה ללא היתר על המקראקען בשוא ההליך, שייעודם לפיה התכנית הקיימת חקלאי - נוף כפרי, ולפי תכנית מאושורת כביש 805. בימ"ש קמא הורה ביום 11.06.23 על דחיתת הבקשה לbijtol צו הרישה מנהלי. המערער הגיע בקשה נוספת ביצוע הצו על מנת לאפשר לו להגיש ערעור על ההחלטה הנ"ל. ביום 14.06.23 נutter בימ"ש קמא לבקשתה והורה כי הצו לא יבוצע אלא בחולף 30 ימים מיום 14.06.23. המערער הגיע ערעור על ההחלטה מיום 11.06.23 (אשר דחתה בקשה לbijtol הצו) במסגרת עפ"א 37361-07-23 של בית משפט זה. בימ"ש זה קבע דין ערעור, אך הדיון נדחה רושית לביקשת המשيبة ולאחר מכן מכן לבקשת המשיפר. יומיים עופר לדין שנקבע הגיש המערער בקשה למחיקת הערעור בגיןוק כי חלף המועד לביצוע הצו. בימ"ש זה הורה על מחיקת הערעור לבקשת המערער וצין כי אין במחיקת הערעור כדי להביע עמדה או לאשר את הטיעון המשפטי שבבסיס הבקשה. המשيبة הגישה לבי"ש זה הודעה ובקשה בצדיה לקצוב 60 ימים לביצוע הצו ובימ"ש זה קבע כי הוא לא נדרש לפסוק מועדים משתנהק הערעור. ביום 27.09.23 הגישה המשيبة לבי"ש קמא בקשה לממן ארכה לביצוע הצו לתקופה של 60 ימים. המערער התנגד לבקשתה וטען כי המועד לביצוע הצו חלף ביום 14.09.23 משל��טו 60 ימים מיום 14.07.23, והוא המועד שקבע בימ"ש קמא בהחלטתו לעכב את ביצוע הצו שנית ביום 11.06.23.

בימ"ש קמא קבע בהחלטתו מיום 14.01.24 כי בהתאם להוראות סעיף 222 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה - 1965 (להלן: "החוק"), צו הריסה מנהלי יבוצע תוך 60 ימים מהשחת תצהיר המפקח בפני נוטן הצוו ובמידה והוגשה בקשה לביטול הצוו וביצועו עוכב והבקשה נדחתה על ידי ביהם"ש, הצוו יבוצע תוך 60 ימים ממועד החלטת בית המשפט כאמור. צוין כי ההחלטה לפיה הבקשה לביטול הצוו נדחתה ניתנה ביום 11.06.23 ולביקורת המערער הורה ביום"ש קמא ביום 14.06.23 כי הצוו לא יבוצע אלא בחילוף 30 ימים מתאריך זה, היינו עד יום 14.07.23. צוין כי אילו לא הוגש ערעור מטעם המערער על ההחלטה ביום 11.06.23, התקופה לביצוע הצוו הייתה מסתיימת ביום 14.09.23, כשבועיים לפני המועד בו הגיע המשיבה את הבקשה לביצוע הצוו קמא למתן ארוכה לביצוע הצוו. נקבע כי העובדה שהמעערער הגיע ערעור ביום 17.07.23 מobile למסקנה כי ביצוע הצוו עוכב עד ליום בו הסתיימו הלילים במסגרת הערעור הנ"ל, היינו ביום מתן ההחלטה למחיקת העיר - 26.09.23. נקבע כי יש לפרש את הוראת סעיף 222(ב)(1) לחוק כך שמדובר התקופה של 60 ימים לביצוע הצוו יהל ממועד בו תמו כל הלילים המשפטיים שנתקט מגיש הבקשה לביטול הצוו, לרבות הלילים ערעור שנתקטו לאחר מתן החלטה בבית משפט בערכאה הראשונה ולאחר שההחלטה הפכה לחייבת [רע' פ 1143/13 מрисאת נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה "ישראלים" (2013.03.07)].

בימ"ש קמא קבע כי הפסקת מרוץ התקופה לביצוע הצוו היא נגזרת של ערעור שנגישי המתנגד לביצוע הצוו ומצוה הכרחית של הליך כאמור. הגשת ערעור על החלטה הדוחה בקשה לביטול צו הריסה מנהלי, ועקבו ביצוע צו הריסה מנהלי זה, הם שני צדדים של אותו מطبع. מסקנה אחרת לפיה ביצוע צו הריסה מנהלי לא מעוכב אוטומטית עם הגשת ערעור על החלטה כאמור תביא לתוצאה כי צו הריסה זה אפשרי בטרם הסתיימו הלילים הערעור, דבר אשר פוגע בזכותו של המתנגד לביצוע הצוו למצות הלילים הערעור ולמיצוי יומו בבית המשפט. מכאן מרוץ התקופה של 60 ימים לביצוע הצוו החל ביום 26.09.23. לאור זאת היה על המשיבה לבצע את הצוו עד ליום 25.11.23. צוין כי המשיבה הגישה בקשה למתן ארוכה לביצוע הצוו ביום 27.09.23 בnimוק כי התנהלו הלילים במסגרת ערעור כאמור וכן בשל אילוצים של המשטרה שחייבו דחיית מועד ביצוע הצוו. ביום"ש קמא קבע כי עומס משימות וסדרי עדיפויות מבצעיות של המשטרה הן נסיבות מצדיקות מתן ארוכה לביצוע צו הריסה מנהלי ולכך יש להוסיף את מצב המלחמה שבו נתונה המדינה מיום 7.10.23, דבר שמצדיק הגשת הבקשה למתן ארוכה לביצוע הצוו, על רקע המשימות והפעולות הרבה בהן נתונה המשטרה.

כן צוין כי גם אם ביום"ש קמא היה מגיע למסקנה שהתקופה לביצוע הצוו הסתיימה ביום 14.09.23 וכי הבקשה למתן ארוכה הוגשה לאחר חילוף מועד זה (ביום 27.09.23) אין בכך כדי לדחיה על הסף של הבקשה למתן ארוכה, שכן בתם המשפט קבעו כי בנסיבות מיוחדות ניתן להיעתר לבקשת לביצוע צו הריסה מנהלי גם שעיה שזו הגשה בדיעד, בחילוף התקופה לביצוע הצוו. צוין כי בנסיבות בהן נתונה המדינה זורעות המשטרה ובעוות המשימות הקיים, וכן על רקע העובדה כי מאז 14.07.23 ועד ליום 26.09.23 התקיים הליך של ערעור שהוגש על ידי המערער, יש לקבוע כי נכון וצדוק, למען אכיפת דין התכנון, ליתן ארוכה לביצוע הצוו כمبرוקש. בסופו של דבר ניתנה ארוכה של 60 ימים לביצוע הצוו.

טענות הצדדים:

המעערער טוען כי ביום"ש קמא לא היה מוסמך לדון בבקשת הארכת המועד לביצוע הצוו והסמכות הייתה בידי של ביהם"ש שהורה על מחיקת הערעור. כן נטען כי ביום"ש קמא הסתר מריסאת שנייה בשנת 2013 לפני תיקון

116 לחוק אשר במסגרתו נחקק סעיף 222 לחוק. נטען כי בימ"ש קמא הتعلם מפסקה נוספת אליה הופנה. עוד נטען כי באשר לנימוק של אילוצים מבצעיים אובייקטיביים של המשטרה בימ"ש קמא הסתמך על אמרה סתמית מבלתי אפשר לחזור נציג מטעם המשיבה שמאמת את הנימוק זהה ואף הרחיב את האמרה בצירוף שיקול תקופת המלחמה שאינו רלוונטי לתקופת ניהול העreau, הבקשה והמענה לה. נטען כי תוקף הculo ובקשת המשיבה הוגשה לאחר חלוף המועד ובשתי ניכר, וזאת על אף שתי זהירות של בהמ"ש המחויזי כי הculo לא היה מעוכב והוא לקרהת פקיעה ועל אף פניות אקטיביות של המערער למשיבה בהן צוין שהוא מסתמך על הנוגג והדין לפי מרוץ תקופת ח"י הculo לא נעצר בשל הגשת עreau. נטען כי המשיבה הגישה את הבקשה בחלוף המועד, לאחר שהculo פקע, ואף לא העמידה עילה מוצדקת להארכת הculo בדיעבד. נטען כי בהתאם לסעיף 224 לחוק ביהם"ש מוסמך ליתן ארכה לביצוע הculo מנימוקים שיירשם ובלבד שיש כל תקופות הארכה לא יעלה על שישה חודשים. נטען כי בהתאם לפסיקה, ביהם"ש מוסמך ליתן ארכות לביצוע צו הריסה המוגשות על ידי הרשות המוסמכת לבצע את הculo כאשר אותה רשות מצבעה על סיבה עניינית וכי יש לנוהג בזיהירות בבקשת להארכת מועד לביצוע צו הריסה והדברים חמורים כשמדבר על בקשה להארכה בדיעבד. נטען כי בענייננו הרשות לא הצבעה על כל מאץ שהשكيעה כדי להימנע מהגשת הבקשה באיחור הטעונה לעומס משימות במשטרת ישראל הועלה בעלמא והמשיבה אף הצהירה בדיון כי לא הייתה כל פניה מטעמה למשטרת ישראל. תקופת המלחמה אינה רלוונטית לבקשת הארכה שהוגשה בדיעבד כשבועיים לפני תחילת המלחמה. נטען כי מתן הארכת מועד לאחר שהureau נמחק משמעותה מתן פרס למשיבה אשר המתינה בחיבור ידים עד שהculo פקע והתוරה רק עקב מחיקת העreau והענשת המערער לאחר שהculo פקע ואין צורך בעreau עוד לא ניתן עיכוב ביצוע הculo ובימ"ש זה אף ציין זאת בהחלטתו במילויו במילויו בערעור. לא היה מקום גם לדון בבקשת להארכת מועד לאחר שהculo פקע.

המשיבה טוענת כי אין מקום ליתן רשות ureau על החלטה בבקשת להארכת מועד. ההחלטה מנומקת ובהתאם לפסיקת ביהם"ש העליון 60 הימים הם החל ממועד מתן ההחלטה הסופית. למערער אין זכות ureau ובקשתו לא מעוררת שאלת משפטית. אין ליתן רשות ureau. מדובר בניצול לרעה של הליכי בימ"ש. הכל כדי למנוע ולסכל את ביצוע הculo. הרשות אינה מבצעת צוים כאשר מנהלים הליכי בbatis המשפט. ממתינים להכרעה של ביהם"ש גם כאשר ביהם"ש אינו מעכ卜 את הculo. החוק מאפשר 6 חודשים מקסימליים להגשת ארכה לביצוע צו הריסה. המערער הגיש ureau ואינו יכול לטען שהculo פקע.

דין ומסקנות:

לאחר שבחןתי את טענות הצדדים ואת החלטתו של בימ"ש קמא הגעתו למסקנה כי יש לדוחות את הבקשה למתן רשות ureau.

הלכה היא כי אין מענים רשות ureau, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית, או אם ישנים שיקולי צדק יהודים בסביבות המקירה [רע"פ 8220/15 **כפאה נ' מדינת ישראל** (27.12.2015)]. לא מצאתי כי מקרה זה מעורר שאלת החורגת מעניינים הפרטוני של הצדדים או עוות דין כלשהו וכן אין מקום להיעתר לבקשתה.

אף לגופו של עניין לא מצאתי כל יסוד להთערב או ליתן רשות ureau על החלטתו של בימ"ש קמא. ראשית יזכיר כי עמוד 3

עבירות התכנון והבניה הן עבירות המבטאות זולות בחוק וברשות ואל לו לבייהם"ש לחת לבניה בלתי חוקית להיגררvr כר שלא יושם קץ להפקרות, כפי שנקבע בפסקה [רע"פ 8220/15 הנ"ל; רע"פ 4007/14 ספייר - קדמת עדן בע"מ נ' מדינת ישראל - הוועדה המרחיבת לתכנון ולבנייה שرونם (12.06.2014); רע"פ 8125/13 ברדו נ' מדינת ישראל (12.01.2014)]. נראה כי כל תכליתה של הבקשה שבפני היא להביא לדחיתת הקץ בניסיון למנוע ללא הצדקה ולא כל בסיס בדין את ביצועו של צו ההריסה של גדר בלתי חוקית. התנהלותו של המערער עולה כדי שימוש לרעה בהילכי משפט תוך ניהול הליכי סרק, המבזבזים לrisk זמן שיפוטו.

כאמור לעיל, המערער הגיע לבימ"ש קמא בקשה לביטול צו הריסה המנהלי, אשר נדחתה, ולאחר מכן הגיע ערעור על החלטה זו לבימ"ש המחווז. במסגרת הערעור לא הגיע המערער ולכן גם לא ניתן צו עיקוב ביצוע לצו הריסה. עם זאת, במסגרת ההליך בבימ"ש קמא כן התבקש עיקוב ביצוע הצו. כפי שנקבע בפסקה, מי שהגיע בקשה לעיקוב ביצוע צו הריסה אינו יכול להיבנותמאי ביצוע הצו על ידי הרשות כל עוד לא הוכרעה בבקשתו [רע"פ 5282/22 מוסטפא נ' י"ר הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה ירושלים (08.08.2022); רע"פ 2192/71 פלוני נ' מדינת ישראל - היחידה הארץית לאכיפת דיני תכנון ובניה (27.10.2021)].

עוד ניתן כי המשיבה טעונה כי אינה נוהגת לבצע צו הריסה כאשר מתנהלים הליכים בעניינו. מהתקנות בין הצדדים לעניין דחיה מוסכמת של מועד הדיון בערעור עולה כי ב"כ המערער פנה אל המשיבה במהלך ניהול ההליך הערעור הנ"ל וביקש כי עד למתן הכרעה בערעור הוועדה תמנע מביצוע צו הריסה וביקש למסור הודעה מראש ככל שניתן לבצע את הצו לפני מועד הדיון בערעור. אף צוין במכתו של ב"כ המערער מיום 8.8.23 כיvr עשתה וועשה המדינה בתיק צו הריסה, מפאת כבוד בית המשפט ומעםך זכות הערעור, שהרי המדינה אינה יכולה לסכל מראש הכרעה בערעור ולהפוך את הערעור לאות מתה. עוד עולה מהתקנות בין הצדדים כי המשיבה לא הודיעה לערער כי היא מתכוonta לבצע את הצו לפני מועד הדיון. בהמשך, כפי שתואר לעיל, המערער ביקש למחוק את הערעור מכיוון שלטענתו חלף המועד לעיקוב הביצוע של הצו. בימ"ש זה הורה על מחיקת הערעור בבקשתו של המערער, אך ציין כי אין במחיקת הערעור כדי להביע עמדה או לאשר את הטיעון המשפטי שבבסיס הבקשה. כן ציין בימ"ש זה בהחלטה בבקשתה שהגישה לאחר מכן המשיבה להורות על ביצוע צו הריסה המנהלי תוך שישים ימים כי ההליך ביצוע הצו לא עוכב בהחלטת בית משפט עקב הליכי ערעור וככל הנראה היו הסכנות בין הצדדים מטעמי הגנות הדדיות ואולם לא ניתן כל צו בעניין.

אם כן, ניתן לראות כי בין הצדדים בהליך הערעור היו מעין הסכנות מטעמי הגנות הדדיות שלא לבצע את צו הריסה כל עוד תלוי ועומד הערעור על ההחלטה הדוחה את בקשת ביטול צו הריסה. הדברים עומדים מהתקנות בין הצדדים ואף בימ"ש זה היה סביר כך. בנסיבות אלו נראה כי בבקשת המערער למחיקת הערעור הוגשה בחומר תום לב תוך שימוש לרעה בהילכי בית משפט. בנסיבות שנוצרו היה ברור כי המשיבה לא התקונה לבצע את צו הריסה כל עוד מתקיימים הליכי ערעור וכן לא היה מקום למחיקת הערעור מצדו של המערער תוך ניצול הכוונה הטובה של המשיבה לאפשר לערער למצות את ההליך הערעור. בנסיבות אלו, בצדק ניתנה החלטת בימ"ש קמא המורה על מתן ארכה לביצוע צו הריסה. כמו כן, כפי שציין בימ"ש קמא, יש לפרש את הוראת סעיף 222(ב)(1) לחוקvr כר שמרוץ התקופה של 60 ימים לביצוע הצו יכול במועד בו תמו כל ההליכים המשפטיים שננקט מגיש הבקשה לביטול הצו, שהרי ביצוע הצו בזמן שתלוינו ועומד ההליך ערעור כאשר מביצועו שגורר תוכאות בלתי הפיקות אינן מתישב עם תכלית הוראות החוק הרלוונטיות. הכוונה העומדת מאחוריו הימנעות הרשות מביצוע הצו כל עוד תלוי ועומד בגינו ההליך שיפוטי היא לאפשר לאזרה למצות את זכויותיו במסגרת ההליכים בבית המשפט וכן לא מתקבל על הדעת להעניש את הרשות אשר פעלה בתום לב על

מנת לאפשר לערעור למצות את זכויותיו, זאת במיוחד על רקע ההתקבות בין הצדדים למפורט לעיל וכאשר המערער בקש מהמשיבה שלא לבצע את הצעו ולאחר מכן למצות את ההליך. בנוסף לאמור יש לציין כי מדובר בבניה שנבנתה ללא היתר ובניגוד ליעוד המקורקען על פי התכנית החלה. בנסיבות אלו, אין מקום לתת יד לזלזול בשלטון החוק והסדר הציבורי ולהניח לבניה הבלתי חוקית להימשך עד אין קץ. כמו כן, מעבר לאמור לעיל, לא נמצא כל עיון דין מצדיק מתן רשות ערעור בנסיבות העניין.

בכל הנוגע לטענת המערער להעדר סמכות - יש לדחות טענה זו. בימ"ש זה לא דין בערעור לגופו של עניין אלא מדובר בערעור שנמתק לבקשת המערער בטרם הספיק ביום"ש זה לדין בו. لكن לא היה מקום להגיש את הבקשה למatan ארכה לבימ"ש זה והבקשה הוגשה כדין לבי"ש קמא אשר מஹה את הערקה האחרונה שdone בעניין לגופו של עניין [ראו לעניין זה: רע"פ 4959/23 ג'ומעה נ' היחידה הארץית לאכיפת דיני התכנון והבנייה (26.07.2023)].

אשר על כן, לאור המפורט לעיל, לא מצאתי מקום ליתן רשות ערעור על החלטתו של ביום"ש קמא. הבקשה נדחתת.

המציאות תעבור עותק לצדים ולתיק ביום"ש קמא.

ניתנה היום, ד' אדר א' תשפ"ד, 13
פברואר 2024, בהעדר הצדדים.
רון שפירא, נשיא